

ת"פ 39116/06/16 - מדינת ישראל נגד א פ - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

14 פברואר 2018

ת"פ 39116-06-16 מדינת ישראל נ' פ

בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד לירן פרג' - נוכחת

נגד

א פ - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד דימיטרי דוגמן - נוכח

מתורגמנית לשפה הרוסית, הגב' סבינה פדידה (שעה: 10:47).

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, בערבו של יום 14.06.2016, במהלך ויכוח שהתגלע ביניהם בנוגע לטבק, תקף הנאשם את רעייתו הגב' ז (להלן: "**המתלוננת**") בכך שתפס אותה בגרונה, הצמידה למקרר והכה אותה מכה אחת על אוזנה באמצעות יד פתוחה בעוד המתלוננת נושכת את הנאשם בכתפו, כאקט של הגנה עצמית. כתוצאה מכך נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות נקב בתופית אוזן ימין וסימן כחול מתחת לעין ימין.
2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה ממש לבן זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
3. הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן, תוך שהמאשימה הצהירה כי תעתור למאסר בפועל ואילו ההגנה ביקשה כי תבחן אפשרות ביטול ההרשעה.
4. בשלב הראיות לעונש מטעם ההגנה העידו מר מד שהינו מעסיקו של הנאשם (להלן: המעסיק) והמתלוננת בתיק. כפי שעלה מדברי המעסיק ומהמסמך (נ1) שהוגש לבית המשפט, הנאשם עובד כטכנאי במפעל שבבעלות המעסיק המייצר מערכות מחזור ופסולת; הנאשם עושה את עבודתו על הצד הטוב ביותר; היה והנאשם יורשע הוא לא יוכל להיכנס למפעלים אתם עובדת החברה הדורשים סיווג ביטחוני גבוה (כדוגמת התעשייה הצבאית, התעשייה האווירית, בסיסי צה"ל ובתי סוהר) ובמצב דברים זה לנאשם לא יהיה עתיד בחברה והמעסיק יאלץ לפטרו מעבודתו.
5. המתלוננת ספרה לבית המשפט כי כיום היחסים בינה לבין הנאשם תקינים; הנאשם הינו אדם טוב אב ובעל טוב; השניים עברו טיפול קבוצתי ולמדו רבות במהלכו; לשניים ילדה משותפת והם מתעתדים להביא לעולם ילד נוסף; מאז שבוטלו תנאי ההרחקה לפני כחצי שנה היחסים ביניהם תקינים והיא איננה חוששת מפניו; מצבה הרפואי נכון להיום תקין - אין לה נקב באוזן ושמיעתה תקינה; בסופו של דבר עתרה המתלוננת להימנע מהענשתו של הנאשם.
6. תסקיר שירות המבחן שהתקבל נושא אופי חיובי, ובסופו המלצה לבטל את הרשעתו של הנאשם, לצד השתת

ענישה בדמות צו מבחן.

מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר, לבד מלציין כי הנאשם הביע נזקקות טיפולית והשתלב בהליך טיפולי משמעותי במסגרת שירות המבחן, תוך שהשירות העריך כי נשקף הימנו סיכון ברמה נמוכה להישנות התנהגות אלימה. לעובדות ולנתונים נוספים שמובאים בתסקיר, ואשר רלוונטיים לשאלת הענישה, אתייחס בהמשך.

7. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות**, אשר התקבלה ביום 31.01.2018, עולה כי הנאשם כשיר ומתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

8. בא כוח המאשימה עמדה על חומרת העבירה שביצע הנאשם וטענה כי יש לקבוע מתחם עונש הנע בין 8-18 חודשי מאסר. בהמשך, ומבלי להתעלם מתסקיר שירות המבחן, הלה עתרה להשית על הנאשם עונש המצוי ברף הבינוני של המתחם לצד מאסרים מותנים, קנס והתחייבות. בכל הנוגע לשאלת ההרשעה, נטען כי אין לקבל את עתירתו של הנאשם, וזאת לאור חומרת מעשיו ולנוכח העובדה שלא עבר כל הליך טיפולי בתחום ההתמכרויות כמו גם שלא בהכרח ייגרם לו נזק קונקרטי ככל שהרשעתו תיוותר על כנה.

9. מנגד, בא כוח הנאשם חלק על המתחם שהוצג על ידי המאשימה, אך את עיקר טיעונו מיקד בשאלת ההרשעה. בעניין זה, הפנה הסגור להמלצת שירות המבחן ולהליך הטיפול שערך הנאשם; לעובדה כי זו הסתבכותו הראשונה עם החוק, וכי העבירות הללו אינן מאפיינות את אורח חייו; לכך שהוא יפטר מעבודתו אם הרשעתו תיוותר על כנה; וליתר מאפייניו החיוביים. לאור כל אלה, כאמור, עתרה ההגנה לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם.

הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", התנצל על שאירע; הביע חרטה; וביקש מבית המשפט להורות על ביטול ההרשעה על מנת שלא לפגוע בעתידו.

דין והכרעה

10. ראשית חוכמה, אכריע בבקשתו של הנאשם להורות על ביטול הרשעתו, שהרי אם זו תתקבל - בשים לב למגבלה על רכיבי הענישה שניתן להשית על נאשם שנמצא אשם בדין אך הרשעתו בוטלה - כי אז ממילא יתייתר במידה רבה הצורך לקבוע מתחם עונש הולם ולגזור את עונשו של הנאשם בתוכו (או מחוצה לו, תוך סטייה לקולא או לחומרה).

ג. שאלת ההרשעה

11. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארוה נ' מדינת ישראל**).

(28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014) (להלן: "**פרשת פרנסקי**"). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטרף שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)).

כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם כב' השופט ש' לויין בפרשת כתב ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

12. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקיר שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. ובמה דברים אומרים?

ראשית, שוכנעתי כי הרשעתו של הנאשם תביא לפגיעה קונקרטית וממשית בתעסוקתו. זאת בשים לב לעדותו של המעסיק בשלב הראיות לעונש ולמכתב שהגיש לבית המשפט (נ/1). מדברים אלה עולה כי הנאשם עובד כטכנאי שירות במפעל *****", המייצר מערכות מחזור ופסולת תוך שהלה מבצע את תפקידו על הצד הטוב יותר, לשביעות רצון הממונים עליו. דא עקא, בשים לב לכך שעבודתו של הנאשם מתבצעת אל מול גופים ממשלתיים, כדוגמת, התעשייה הצבאית, התעשייה האווירית, בסיסי צה"ל ושירות בתי הסוהר, המתנים את הכניסה אליהם ברישום פלילי נקי - נכתב כי "במידה והעובד יורשע, יבוטל הסיווג הביטחוני שלו ובשל כך לא יוכל להיכנס לבסיסים צבאיים ולבתי הסוהר, ובצער רב תאלץ החברה לפטר את העובד בשל חוסר נחיצותו". בניגוד לטענת המאשימה, סבורתני כי דברים אלה מדברים בעד עצמם ומלמדים כי קיים חשש של ממש שהנאשם יאבד את מקור פרנסתו אם הרשעתו תיוותר על כנה. מדברים אלה עולה תמונה כי הסבירות לכך שהנאשם יפוטל אם יורשע בדינו אינה ערטילאית בלבד, כי אם ממשית מאוד. כמו כן, לא נעלמה מעיני העובדה שהמכתב מציין כי "מדי פעם" - בשונה מ"כל" - עבודתו של הנאשם מתבצעת אל מול גורמים ממשלתיים. יחד עם זאת, ועל אף הצטיינותו בעבודה, לא נכתב, אף לא ברמז, כי תהא נכונות או יכולת מצד החברה להעסיקו בתפקיד אחר שאינו דורש את הגעתו למקומות אלה. אדרבא, נכתב בריש גלי כי אם הוא יורשע - יבוטל הסיווג הביטחוני שלו והחברה תאלץ לפטר.

לאור אלה, הרי שאין המדובר בפגיעה ערטילאית שנטענה על ידי הנאשם בעלמא. די לבית המשפט באמור במכתב ובדברי המעסיק כדי לקבוע שבמקרה הנדון עלה בידי הנאשם להוכיח קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר ייגרם לו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה.

ודוק, הגם שבית המשפט לא מעניק לכך משקל ניכר, יוער כי ככל שיאבד את מקור פרנסתו, תיווצר במקרה הנדון פגיעה לא רק בנאשם לבדו, כי אם גם במתלוננת עצמה ובבתם המשותפת, אשר שבה זה מכבר להתגורר תחת קורת גג אחת עם הנאשם ומביעה את רצונה לשקם את יחסיה עמו.

13. שנית, חלק ניכר ממסקנתי לפיה יש מקום בזו הפעם לחרוג מהכלל ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, נשען על הליך השיקום המשמעותי שעבר האחרון. כאמור בתסקיר, במסגרת צו פיקוח המעצר השתלב הנאשם בקבוצה טיפולית בתחום האלימות הזוגית. הלה ביטא מוטיבציה להיעזר בהליך הטיפול ובמשך שנה הקפיד להגיע לכל המפגשים הן הזוגיים (יחד עם המתלוננת) והן הפרטניים שנקבעו לו. בהינתן אלה, השירות התרשם כי הנאשם מצוי בתהליך של הגברת מודעות לדפוסיו הבעייתיים ומביע מוטיבציה ללמידה עצמית ולשיפור חלקיו האישיים במערכת הזוגית תוך למידת דרכים חלופיות לביטוי כעס. כן נמסר, כי הנאשם מצליח כיום להתמודד טוב יותר עם

הקונפליקטים בקשר הזוגי, מסוגל לקבל על עצמו אחריות גבוהה על התנהגותו האלימה בעבר כלפי אשתו, ומבין כי אלימות הינה דרך תקשורת אסורה ולא יעילה. לאור כל אלה התרשם השירות כי הנאשם מתקדם בטיפול, מפק ממונו תועלת ומגלה מוטיבציה להשתנות ולהחזיר את חייו לתלם תוך ש"פירות הטיפול ניכרים בו ובאשתו".

למעלה מהצורך יצוין כי לא נהירה לי עמדת המאשימה לפיה, יש להחמיר בדינו של הנאשם שכן הלה לא עבר כל הליך טיפולי בתחום ההתמכרויות. עיון בתסקיר שירות המבחן מגלה כי שירות המבחן בחן את מלוא צרכיו הטיפוליים של הנאשם ומשכך, שילבו בהליך טיפולי ממושך במרכז למניעת אלימות במשפחה. חזקה על שירות המבחן כי לו היה מוצא צורך לשלב את הנאשם בהליך טיפולי בתחום ההתמכרויות אזי היה עושה כן.

14. בשים לב לאלה, ולנוכח התרשמותו לפיה הליך המעצר מהווה עבור הנאשם גורם מרתיע ובעל השפעה, העריך שירות המבחן בתסקירי הביניים שהוגשו בעניינו, כי מהנאשם נשקפת **רמת סיכון נמוכה** להישנות התנהגות אלימה בעתיד.

לדידי, הליך שיקום מוצלח אף מקבל משנה תוקף עת עסקין בנאשם אשר ביצע עבירות אלימות כנגד זוגתו, ולא כל שכן מקום בו הוא שב להתגורר עם המתלוננת, כמו במקרה הנדון. בנסיבות כגון אלה, הנאשם והמתלוננת צפויים להמשיך ולהיות במערכת יחסים הדוקה ו"בחיכוך" מתמיד זה בזה, ומכאן החשיבות הרבה לשיקומו של הראשון, שיקום אשר יהיה בו כדי ליתן מענה ולאין את הגורמים אשר היוו זכזכ להתפרצות התנהגותו האלימה. יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט המחוזי בתפ"ח (מחוזי תל אביב יפו) 1040/05 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (19.09.2006):

"גזירת הדין בעבירות של אלימות בין בני זוג מעוררת פעמים רבות את הסוגיה של הבחירה ההולמת בין דרכי ענישה לבין דרכי טיפול ושיקום. בראש ובראשונה על בית המשפט לשקול את מידת מסוכנותו של הנאשם בעתיד כלפי בת זוגו המתלוננת... כמו כן, האפשרות לשיקום חיי הזוג והמשפחה, שהיא פרי טיפול והפנמתו על ידי הנאשם, משפיעה אף היא באופן משמעותי על כיוון גזירת הדין - האם לכיוון השיקום והטיפול, או לכיוון הענישה. ככל שמסתבר שהנאשם הינו בר טיפול ולא רק מגלה רצון מן השפה אל החוץ, ככל שמסתבר ששיקום המשפחה הינו גם רצונה הכן של המתלוננת, שאינו נובע מפחד מהנאשם, כך יש מקום לתת יותר משקל לאפשרויות השיקום... דווקא בעבירות בין בני זוג, יש חשיבות רבה לבחינה מדוקדקת של אפשרויות השיקום במידה שזהו רצונם הכן של שני בני הזוג ובמידה שנאשם נמצא מתאים לטיפול [ההדגשה אינה במקור - נ.ש.מ]."

בהמשך לדברים האמורים, ובנוסף להערכת הסיכון האמורה של שירות המבחן, אף נתתי דעתי לעמדתה החיובית של המתלוננת כלפי הנאשם, כפי שזו הובעה בפני שירות המבחן ובשלב הראיות לעונש. ברי כי האינטרס של המתלוננת אינו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי (ראו והשוו דבריו של כב' השופט א' אינפלד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012)); כן ראו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 **פלורא נ' מדינת ישראל**, (07.12.2011), שם צוין (בדעת רוב) כי **"כאשר עסקין בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה"**.

15. שלישית, ובשים לב לאמור עד כה, שוכנעתי כי ניתן במקרה הנדון להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. אכן, אין להקל ראש בעבירה המיוחסת לנאשם ובערכים המוגנים שעליהם היא נועדה להגן שהינם שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה בכלל, ובני זוג בפרט, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים (ראו בעניין זה ע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, (19.04.2012)).

אף לא התעלמתי מחומרת האלימות שהפעיל הנאשם, עת הכה המתלוננת באוזנה ומהחבלה שנגרמה לה, כפי שזו מתוארת בכתב האישום המתוקן.

ועדיין, עם כל הסלידה מהתנהגותו הבריונית והאלימה של הנאשם, אין עסקין בסוג של עבירות שלא יהיה ניתן מניה וביה להימנע מהרשעתו של מבצען. לצד האינטרס הציבורי הדורש ענישה מוחשית ומרתיעה בעבירות אותן עבר הנאשם, הרי שהענישה גם לאחר תיקון 113 היא לעולם אינדיווידואלית, ובחינת חומרת מעשה אסור אינה מתמצית בבחינה פורמאלית או טכנית, והעונש הקבוע בצד העבירה איננו המבחן היחיד, ושומה על בית המשפט לבחון כל עניין הבא לפתחו בבחינה מהותית, ולהתחשב במכלול הנסיבות והמאפיינים הקיימים במקרה הספציפי. ראו בעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, 174-175 (1989) וצוטטו לאחר מכן, בין היתר, ברע"פ 3173/09 פראגין נגד מדינת ישראל, (05.05.2009).

עוד יצוין, כי נתתי דעתי לפסיקה שהוגשה לעיוני מטעם הצדדים. אולם כאמור, לעולם יש לנקוט בגישת ענישה אינדיווידואלית, ולגישה זו ניתן למצוא, הלכה למעשה, ביטוי בפסיקה של בתי המשפט השונים שמצאו לנכון להימנע מהרשעתם של נאשמים שביצעו מעשים דומים לאלה של הנאשם, וזאת על אף חומרת העבירות. ראו בעניין זה, למשל: ת"פ (שלום ירושלים) 42245-07-14 מדינת ישראל נ' פלוני, (03.04.2016); ת"פ (שלום אילת) 6326-12-15 מדינת ישראל נ' פלוני, (19.04.2017); ת"פ (שלום רמלה) 34683-10-15 מדינת ישראל נ' ל', (20.02.2017); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 1704-04-15 מדינת ישראל נ' פלוני, (13.04.2016); ת"פ (שלום אילת) 35642-10-14 מדינת ישראל נ' פלוני, (24.08.2015); כן ראו ת"פ (מחוזי מרכז) 35980-09-10 מדינת ישראל נ' נטלי רוסטובצב, (08.09.2011), שם בית המשפט המחוזי נמנע מהרשעתה של הנאשמת, רופאת שיניים במקצועה, אשר הכתה את בן זוגה באזור אוזנו באמצעות פטיש במשקל 5 ק"ג, והביאה לפציעתו (המדינה ערערה על ההחלטה לבית המשפט העליון, אך בהמלצת בית המשפט חזרה בה מערעור זה (ע"פ 7668/11 מדינת ישראל נ' נטלי רוסטובצב, (24.04.2012)).

16. רביעית, גם בחינת הפרמטרים שהותוו בפרשת כתב על ידי המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוי (ככל שהם רלוונטיים לעניינו של הנאשם), מלמדת כי הלה עומד ברובם ככולם. כך למשל, הגם שהנאשם תקף את המתלוננת לא ניתן להתעלם מכך שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק ומכך שהתנהגות כגון זו אינה מאפיינת את אורחות חייו ואינה מהווה דפוס פעולה כרוני; הסיכון שהנאשם ישוב ויבצע עבירות אלימות נגד המתלוננת, כפי הערכת שירות המבחן, הוא נמוך; הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הביע עליהם חרטה כנה וצער, ואף ביטא מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי, כפי שאכן עשה בסופו של יום. כן נתתי דעתי, להתרשמותו של שירות המבחן, לפיה היה בהליך המעצר כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם, וכדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות בעתיד.

17. למצבור השיקולים שלעיל, אף מצטרפת המלצתו של שירות המבחן להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם. יחד עם זאת, ועל מנת שחומרת מעשיו של הנאשם תקבל ביטוי בענישה שתושט, מצאתי להשית עליו, בנוסף לצו המבחן, צו של"צ בהיקף נרחב (כידוע, המלצתו של שירות המבחן כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובית המשפט איננו מחויב לה).

18. לסיכום ייאמר, כי אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם בנגע האלימות במשפחה לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם איננה מלאכה קלה. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח בפניי, לאור הליך השיקום המרשים אשר עבר הנאשם ועודנו צפוי לעבור, בהתחשב בעובדה כי הרשעה עלולה לפגוע באופן קשה בעיסוקו, ובהתחשב בעובדה כי עסקין בנאשם נעדר עבר פלילי אשר קיבל אחריות מלאה והביע חרטה כנה על ביצוע העבירות, ולאור התסקיר החיובי ביותר אשר הוגש בעניינו - אני סבורה כי יש מקום בזו הפעם לתת לנאשם הזדמנות אמיתית לחזור למוטב, ולהסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את

המיוחס לו בכתב האישום ולהורות על ביטול הרשעתו.

אולם כאן בית המשפט מבקש להדגיש בפני הנאשם כי אם לא יתמיד בהליך השיקום, ישוב לסורו, וינקוט באלימות פעם נוספת, כי אז בית המשפט עלול שלא לגלות עוד סובלנות כלפיו וייתכן שהדין עימו ימוצה עד תום.

19. מכל המקובץ לעיל, הריני מורה על ביטול הרשעתו של הנאשם, וגוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. ניתן בזאת צו של"צ בהיקף של 300 שעות.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן בביצוע עבודות השל"צ ומשמעות היעדר שיתוף הפעולה.

שירות המבחן ימציא תכנית לביצוע השל"צ תוך 30 יום מהיום. לאחר קבלת התוכנית, אשר אותה וזאת ללא צורך לקיים דיון נוסף.

העתק מגזר הדין בדחיפות לשירות המבחן.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי עמידה בתנאי צו המבחן.

ג. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שנה מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, כ"ט שבט תשע"ח, 14 פברואר 2018, במעמד הצדדים.

החלטה

המזכירות תשיב לרעיית הנאשם הכספים שהופקדו על ידה בקופת בית המשפט במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה, ככל שלא קיים עיקול על כספים אלו.

ניתנה והודעה היום כ"ט שבט תשע"ח, 14/02/2018 במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה

החלטה

על מנת לאפשר למאשימה להגיש ערעור על רכיב השל"צ בגזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע רכיב השל"צ למשך 45 יום.

המאשימה תודיע תוך 30 יום לב"כ הנאשם ולביהמ"ש האם בכוונתה להגיש ערעור על רכיב השל"צ. # <

ניתנה והודעה היום כ"ט שבט תשע"ח,
14/02/2018 במעמד הנוכחים.
נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה